

melse, idet det netop har meent, at der derved skulde komme rigtigt gode Præster ind i Sagførerstand, hvormod jeg mener, at man derved forholdsvis vil aabne Vommen for Mange, som ikke burde komme derind. Jeg vil tage et ligegyldigt Tal, lad mig f. Ex. sige, at der er 8 saadanne Embedsmænd; deraf vil der da under ordinaire Forhold maaskee være een, allerhøjest to, som man med stor Glæde vilde see gaar over i Sagførerstand. Det er altsaa kun relativt, at jeg har sagt, at man aabnede Vommen for Mange. — Den ærede Ordfører meente, at Regjeringens Forslag gjorde Underrettsfogførerne altfor statsbundne; der er dog ikke lagt dem nogen stor Vanskelighed iveien for at flytte, og jeg troer, at Erfaringen har godgjort, at saadanne Underrettsfogførere, der have vidst at vinde Befolkningens Tillid, meget sjældent have fundet Anledning til at tage andet Opholdssted end det, hvor de altid have været bosatte. Jeg troer altsaa ikke, at det vil være et Daand, der i nogen særdeles stor Grad vil genere Sagførerstand, medens derimod den Bestemmelse, som er foreslaaet af Regjeringen, ganske vist vil sætte den istand til at føre den Control, som ogsaa Udvalget har fundet, at der kunde være god Grund til at føre.

Med Hensyn til, hvad den ærede Ordfører bemærkede imod mine Ytringer om det efter min Formening Uheldige i Forslaget angaaende de specielle Fuldmagter, vil jeg kun bede det ærede Medlem om at være overbevist om, at naar en saadan Bestemmelse som den, det ærede Udvalg har foreslaaet, kom ind i Loven, saa vilde det paa Grund af Umuligheden og i ethvert Fald den overordentlige Vanskelighed ved at føre Bewiis for, at Fuldmagten kun har været et Skin, i Grunden være af samme Betydning, som om Forbudet imod særlige Fuldmagter slet ikke eksisterede; det vilde være Betydningen deraf. Ærede Medlemmer maae ikke troe, at de, forsaavidt de ville modarbejde denne uheldige Praxis, ville naae noget Gynnerligt, naar det ærede Udvalgs Forslag bliver vedtaget. Forsaavidt den ærede Ordfører lagde Vægt paa, at de dog burde have en Advarsel, forinden man heelt betog dem Afgangen til at benytte saadanne Fuldmagter, saa være det mig tilladt at sige, at det forekommer mig ikke

at være for Meget at forlange, at den Mand, som er juridisk dannet, og hvis hele Hverv gaaer ud paa at syse med Lovbestemmelser, vel saa nøie maa kende en Lov, der angaaer hans egen Function, at han ikke behøver nogen yderligere Advarsel end den, der staaer i Loven. Jeg troer ikke, at man i dette Forhold med Rette kan gjøre gjældende, at det dog er human og billigt, at Vedkommende bliver advaret, inden det, som man dog anseer for det Rette, rammer ham.

Erieger: Hvis den høitagtede Minister virkelig lægger nogen særdeles Vægt paa det nu sidst af ham omtalte Punkt, saa vil der jo endnu være god Leilighed for ham til at stille Endringsforslag derom, hvis Udvalgets Forslag maatte blive vedtaget, ligesom der jo allerede havde været Leilighed for ham til at fremkomme med Underændringsforslag i saa Henseende, hvis han havde ønsket det. Men det er dog en noget besynderlig Maade, hvorpaa den ærede Minister argumenterer mod selve Forslaget — en Argumentationsmaade, som det især rigt forekommer mig ogsaa blev brugt ligeoverfor et Par andre Forslag af Udvalget — blot at gjøre nogle Bemærkninger mod ganske enkelte Punkter i Forslaget, som let kunne forandres, hvis man maatte finde det hensigtsmæssigt, men derimod ikke at fremkomme med Noget, der i Virkeligheden rammer selve Hovedforslaget. Jeg skal imidlertid ganske roligt overlade saavel dette som mange andre Punkter til den ærede Ordfører; jeg har taget Ordet, fordi jeg særdeles nødt i denne Sag vilde drives til at stemme imod hele Lovforslaget. Det har gjort mig ondt, at i vende af Udvalgets Medlemmer af noget forskellige Grunde have troet at maatte erklære sig imod Lovforslaget i dets Heelhed, og jeg vilde, som sagt, meget nødt drives over paa det samme Punkt; men jeg nægter ikke, at jeg kan blive breven dertil, dersom den ærede Minister virkelig formaaer Thinget til at forfaste noget af Udvalgets vigtigere Forslag og navnlig til at forfaste Udvalgets Forslag under Nr. 7 til en ny Paragraph. Jeg tillod mig ved denne Sags første Behandling — og Sagens Vigtighed vil, haaber jeg, være en Undskyld-